

MICHAL

Terezo, píšu ti dopis, protože mi sebrali mobil. Nevíím, co ti řekli, možná si myslíš, že jsem úplně zmagořil, a máš na mě vztek a nechceš mě vidět, ale já ti musím vysvětlit, proč jsem to udělal. Nejsem žádný zloděj, ani rováč, v životě bych se nepral, kdybych k tomu nebyl...

Michal si přečetl, co napsal, a zamyslel se. Možná by měl napsat „kdyby mě k tomu Helena nedonutila“, ale pak tu myšlenku zavrhl. Rozmlátit Imrichovi obličej ho nenutil nikdo. Úkol zněl jinak.

Michal se dlouho rozmýšlel. Hlava ho bolela jako střep. Myšlenky se tlačily na papír, nestačil je vybírat. Prohlížel si špínu za nehty a odřené zápěstí. Ruce se mu třásly, to bude ale nevyspáním. Solidně mu ruply nervy, to se musí uznat. Ještě štěstí, že měl ten mladý policajt tak pevný stisk a varovně zasyčel mezi zuby: „Sáhneš na mě a máš na krku i napadení veřejného činitele.“ Michal už podruhé v životě zažil strašnou bezmoc. Možná větší, než když kvůli

Štěpánovu otci přišel o hlavní roli v úspěšném filmu Borůvkové léto.

Je vůbec pravda, že se porval jako kůň, nechal si nasadit pouta, dal se nacpat do policejního auta a nechal se odvézt k výslechu? Nezdálo se mu to? Odřená napuchlá zápěstí svědčila o tom, že ne. Michal si zápěstí třel o sebe. Dokonce se mu jasně vybavil moment, kdy se probral z mdlob a chtěl si mermomocí pouta sundat. Na policejní stanici spustil hysterák, jako když mu máma v pěti letech odmítla koupit v hračkářství robota, kterému svítily oči. Pouta nešla servat ani náhodou. To, že si je někteří borci ve filmu sundají sami, je blbost. Jo, ta scéna byla jako z filmu. Konečně se dočkal hlavní role. Bohužel se na tenhle záznam nikdo kromě něho už nemůže zpětně podívat. (Rvačka z veřejných záchodků motelu u dálnice uvízne Michalovi v hlavě na celý život. Přestože se na ni bude snažit zapomenout, vybaví se mu při každém vstupu do jakéhokoli suterénu.)

Terezo, miluju tě a musíš přece pochopit, že všechno jsem to udělal kvůli tobě. Byla to pomsta! Víím, že to vypadá jako chabá výmluva, ale... když si představím, jak ti ublížil, zuřím a klidně bych ho znovu...

Michal sevřel propisku mezi zuby. Po bitce ho stále bolelo celé tělo. Rukou si párkrát projel hnědé vlasy. Docházelo mu, že se zachoval jako největší idiot. Co to bylo za nesmysl, přepadnout Imricha, zmlátit ho a sebrat mu peníze! Taková pitomost! I miminu by bylo jasný, že se z toho nevyvlíkně jen tak. Vzpomněl si zase na Helenu. Možná by měl vážně tvrdit, že ho do akce navezla, pravda to je, ale tahle varianta mu připadala uhozená. Vymlouvat se na holky nebyl jeho styl ani na základce. Navíc chybu udělal on, nedržel se jejího plánu, určitě ji to vytočilo doběla.

Byl podivně otupělý. To, co mu doktor poručil v noci spolknout, určitě nebyly lentilky. Bůhvíco mu teď koluje v krvi za svinstvo.

Na Helenu ani vztek neměl. Co tomu, že se její geniální plán nevyvedl, asi říká? Možná se zlost na ni dostaví, až se Michal konečně pořádně vyspí. Noc před přepadením Imricha probděl a dodnes má problémy se spaním. Ani teď se mu ještě nepodařilo zamhouřit oči, i když bude brzy svítat. Jestli dostal léky na spaní, tak by je měli doktoři reklamovat. Promnul si oči. Pálily, ale spát se mu nechtělo.

Nechci se omlouvat. Chci ti říct, že jen co se odsud dostanu, přijedu za tebou a někam pojedeme, někam k moři...

Michal vykoukl zaprášeným okénkem ven. Odjakživa uměl propadat snění. I teď místo pustého parku uviděl Terezu, jak se choulí v dece na pláži, u nohou pěnu z rozbouřeného moře... Dlouhé tmavé vlasy s bílými prameny měla stažené do uzlu na temeni. Velké šedé oči se usmívaly.

Zamrkal. Realita víc než hrůzná mu nechala přeběhnout přes záda mráz. Kde to sakra je? Nemocnice? Lékař a bílá barva všude kolem by o tom svědčili, ale co ty mřížve v oknech? Michal se pokoušel okno otevřít, než mu došlo, že nemá čím. Klička byla pryč.

Venku se táhlo šero a mlha, letním žárům už je zřejmě konec. Srpen se přehoupl do druhé půlky. Z dálky skrz stromy nejasně prosvítala světla pouličních lamp. Michal si vybavil, že je kolem nemocnice rozlehlý park. Přitiskl čelo ke sklu. Ani jedna lavička.

Když ho v noci přivezlo policejní auto, budova byla tichá, jeho kroky se spolu s policistovými v kožených botách po chodbě nepříjemně rozléhaly.

Michal se rozhlédl. Záchod byl čistě vybělený a mísy odpor-

ně páchly chlorem. Na stěnách chyběla zrcadla a osvětlení bylo kryté mřížkou. Znamka toho, že v budově panuje pevný řád. Vedení zařízení si je velmi dobře vědomo, co všechno dokáže nevychovaná mládež zlikvidovat. Jediné, co nedokázala zakrýt ani silná vrstva laku, byly vyryté kosočtverce na dveřích.

Terezo, tohle všechno je omyl, který se brzy vysvětlí, musí se vysvětlit! Nechtěl jsem ho okrást, jen jsem měl hrozný vztek... Všechno by klaplo, kdyby tam byl sám. Vůbec mi nedošlo, že si na schůzku přiveze nějakýho komplíce, kterej ho bude hlídat ze zálohy.

Michal se otřásl. Vybavil se mu zděšený Imrichův obličej, zkroucený překvapením, strachem a bolestí. Kdo mohl být ten druhý, který na Michala vystartoval potom? Netuší. Nestal se ani otočit. Aspoň ten bulvární fotograf konečně dostal přes hubu. Zdalipak se o tom někde psalo? Možná by měla Tereza a některé další oběti Imrichova slídění s fotoaparátem Michalovi poděkovat. Škoda že Michalovi rodiče nemají dlouhé prsty jako Štěpánův otec. Kdyby tohle provedl prominentní synáček Štěpán Vrchota, určitě by tu takhle netrčel.

Michala únavou bolelo břicho, ale vrátit se na lůžko nechtěl. Sice si díky hysterickému záchvatu vysloužil samostatný pokoj, přesto se mu však do postele nechtělo. Erární povlečení se mu hnusilo. Tady, zavřenému na záchodě, mu bylo mnohem líp. I když mu zimou modraly konečky prstů u nohou i u rukou. Venku se muselo citelně ochladit. Michal si dýchl do dlaní. Do rána to nějak vydrží. Ráno moudřejší večera, takhle nějak to četl v bůhvíjaké povinné četbě.

Chci ti říct, že udělám všechno pro to, abys byla šťastná, abys už nikdy nemusela brečet... Jsi moje milovaná princezna a já tvůj věrný princ.

Poslední věta byla uhozená, ale neškrtl ji. Cítil přesně to, co napsal, i když věty přestávaly mít souvislost a dopis ztrácel smysl. Možná by se měl víc snažit, Valášková mu celou devítku tloukla do hlavy, že když se bude soustředit, může z něho být výborný novinář. Několikrát ho donutila přečíst před celou třídou jeho fejetony. Michal se zmučeně ušklíbl. Co ho přimělo vzpomínat na sloh o labutích mláďatech, která se bála následovat mámu ke splavu, za který dostal ve třetí třídě jedničku s hvězdičkou?

Pěstí si protřel oči. Co by tomu asi řekla třídní, kdyby se tu objevila? Určitě by na něho zírala a nevěřila by, že se její nejoblíbenější žák serval do krve a svého protivníka obral o pěkných pár desítek tisíc. Vlastně je v tom fofru ani nestačil spočítat. Michale, Michale... zakroutila by hlavou a poslala by ho zpátky do lavice. To tvoje věčné snění! Jednou se v té irealitě ztratíš... Kdo se nesrovná se dřevem, nesrovná se se životem, už když jsi sem přišel, viděl jsem, že s tebou budou problémy, utrousil holohlavý mistr z učňáku, jehož první ročník Michal prolezl s odřenýma ušima, čelem i lokty. Když se nebudeš snažit, nevyděláš si ani na slanou vodu... mistr poklepal hrubou rukou Michalovi na rameno. Dvakrát měř a jednou řež! Znovu!

Michal se opřel o zeď a zavřel oči. Kdo lže a krade, do pekla se hrabe, Míšo, usmála se babička a chytla ho za nos. A neper se, to není hezký. Babička ho vzala za ruku a vedla k řece. Bílé labutě, které pluly po proudu, se náhle vznesly, ale nebyly to labutě, byly to velké bílé balony. Stoupaly výš a výš, Michal po nich vztahoval ruce a křičel. Já chci taky letět! Rozběhl se, ale tráva se proměnila v mazlavé bláto, táhlo ho dolů, dolů... Pomoc! Pomoc!

Michal se prudce probudil z mikrosnánku. Uslyšel hlasy.

Zděšeně seskočil z topení, vrhl se k vypínači a zhasl. Vrazil do jedné z prázdných kabiněk a rychle zavřel dveře. Klíč, kterým by zamkl, hledal marně. Klíčová dírka byla prázdná. Michal tedy chytil kliku a pevně ji držel, rozhodnutý ji nepustit. Tělo se mu rozvibrovalo.

Slyšel klapnutí dveří. Světlo se znovu rozsvítilo. Ozval se vulgární vtip a uchechtnutí.

Michal zadržel dech. Přivedli ho hluboko po večerce, na chodbách bylo ticho, nikoho ze spolubydlících nespátřil. Jako by byla celá budova prázdná. Lékař s ním mluvil potichu a doporučil mu okamžitě usnout. „Promluvíme si ráno,“ uzavřel, když zkontroloval, že Michal spolkl lék, který mu podal na bílé suché dlani. Když ho Michal požádal o papír a tužku, dlouze se na něho zadíval, ale pak mu přece jen list papíru a propisku donesl. „Děkuju,“ řekl Michal slušně. Čekal dotazy, ale doktor mu jen připomněl, aby neponocoval. „Kdybys měl problémy, zazvoň. Jsem hned vedle,“ ukázal na bílý vypínač nad postelí. Když se za doktorem zavřely dveře a utichly jeho kroky na chodbě, Michal dlouho stál uprostřed pokoje s papírem a tužkou v ruce.

Zurčení moči doprovázelo pár nevkusných, ale běžných poznámek. Podle hlasu kluci nebyli o moc starší než Michal. Přízvuk měli však jiný, nejspíš mix severní Moravy a Slezska.

Jeden z hlasů byl nakřáplý. Kluk popotáhl nosem a ozvalo se břitké zkušené odplivnutí.

Druhý hlas za dveřmi pochvalně zamručel: „Umí.“

Cosí zašustilo.

„Hele!“

„Co je to?“

„Papír, vole.“

„Hovno papír. Dopis.“

Michal zbystřil. Kluci se o něco přetahovali.

„Kecy.“

„Neumíš číst, vole?“ zasmál se hrubým hlasem jeden z kluků. „Milostný dopis.“

„Naval!“

„Drž hubu!“

Michalovi jako by proběhl proud do morku kostí. Dopis Tereze! Kde je dopis Tereze? A propiska? Oběma rukama svíral kliku. Okamžitě se dokonale probudil. Došlo mu, že dopis i tužka musely upadnout na zem, když usnul. Jak to, že si toho nevšiml? V duchu zaúpěl. Kretén! Bože, já jsem kretén!

Jeden z kluků začal dopis číst nahlas. Se čtením měl problémy, zadrhával a některá slova se mu vůbec nepodařilo rozluštit. Ale i tak se Michalovi hrnula krev do hlavy. Kluci se dali do pobaveného řezavého smíchu. Ozvalo se pár poznámek, které Michala donutily pustit kliku a vyrazit ven.

Kluci ztuhli. Překvapení na obou stranách. Vyšší, výrazně hezký tmavovlasý kluk s úzkýma černýma očima, orlím nosem a zajímavě vykrojenými rty hvízdal. Menší světlovlasý s několika uhry na tvářích dokonce leknutím poskočil. Oběma nemohlo být víc než patnáct, rozhodně však nebyli žádné třasořítky. Michal byl proti nim příliš hubený. V erárním pruhovaném pyžamu a bosý si připadal jako vůl. Štěstí že stejně vymódění byli i oni.

Michal stál a snažil se o kamenný výraz, přestože cítil, jak se mu srdce rozbušilo jako kladívko. Bylo mu jasné, že ty dva v žádném případě nepřepere. Beze slova natáhl k tmavovlasému ruku a naznačil, že si přeje dopis vrátit.

„Ale?“ černooký kluk se usmál. „Tebe neznám.“

Měl krásné bílé zuby. Vedle malého uhrovitého blondáka

vypadal jako model z reklamy. Schválně zamáchal Michalovi dopisem před nosem. Michal se mu díval upřeně do očí. Tmavooký se culil, oči se mu zúžily do černých štěrbinek. Menší kluk vyprskl, znovu popotáhl nosem a znovu si uplivil. Plivanec se syknutím přistál na Michalově pyžamu.

Michal se nepohnul. Krev se mu nahrnula do obličeje, ale vydržel se dívat bez hlesu na tmavovlasého kluka. Podruhé naznačil rukou, že chce dopis vrátit.

„Přivezli tě v noci, co.“

Michal mlčel. Snažil se o nekompromisní pohled z očí do očí, ale nervy ho zrazovaly.

„Neumíš mluvit?“

Blondák se chraplavě zasmál.

„Kdo ti nařezal?“

Michal si uvědomil, že se mu ještě nezhojil obličej z nedávného pádu z kola. A při rvačce asi strupy na tváři utrpěly další újmu. Nejspíš se jich pár strhlo. Bůhvíjak vypadá. Dosud neměl možnost podívat se do zrcadla.

„Ta Tereza je tvoje holka?“ zeptal se černoooký a bavil se Michalovým prosebným pohledem.

Michal uvažoval, jestli bude výhodnější mu dopis vyškubnout, nebo zahájit mírová jednání na verbální úrovni. Přikývl.

„Je hezká?“

„Je krásná.“

„Je hezčí než já?“

Michal zmlkl. Horečnatě uvažoval, kam černoooký míří. Černé oči svítily v hezké tváři.

„Jsem hezký?“

Michal pokrčil rameny.

„Jsem hezký?“

„Jo.“